

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 664/2018
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог Оператор дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ ДОО ... – Регионални центар „Југоисток“ ..., Огранак Електродистрибуција ..., као правни следбеник ПД „Југоисток“ ДОО ... – ЕД Електродистрибуција ..., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2877/16 од 21.11.2017. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2877/16 од 21.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 984/12 од 08.06.2016. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време на радном месту радник „физичко техничког обезбеђења и противпожарне заштите објеката“ са даном 17.11.2012. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место радника „физичко техничког обезбеђења и противпожарне заштите објеката“ или сагласно његовој стручној спреми, знању и способностима, као и да тужиоца пријави на обавезно социјално осигурање код Фонда ПИО – Филијала .., почев од 17.11.2012. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 227.250,00 динара, с тим да уколико тужени предњу обавезу не испуни у року за добровољно испуњење пресуде, дужан је да тужиоцу плати законску затезну камату на досуђене парничне трошкове од дана извршности пресуде, до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца за тражену законску затезну камату на досуђене парничне трошкове из става два диспозитива ове пресуде почев од дана пресуђења, па до дана извршности пресуде, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2877/16 од 21.11.2017. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка које сагласно члану 407. став 1. ЗПП, могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радно ангажован код туженог у пословници у ... по основу сукцесивно закључених уговора о привременим и повременим пословима, у периоду од 27.09.2010. године до 16.11.2012. године, за обављање послова физичко техничког обезбеђења имовине и људи и противпожарне заштите, а који се налазе у опису послова систематизованог радног места „чувар“. Тужилац је био ангажован за обављање ових послова у периоду дужем од 120 дана, па произлази да се не може говорити о привременим и повременим пословима, већ о систематизованим пословима за којима је постојала стална потреба код туженог. Радно ангажовање тужиоца код туженог је престало дана 16.11.2012. године, истеком последњег уговора о привременим и повременим пословима од 31.05.2012. године.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су закључили да је тужилац у периоду од 27.09.2010. године до 16.11.2012. године, обављао послове физичко техничког обезбеђења имовине и људи и противпожарне заштите предвиђене описом послова радног места „чувар“ систематизованог у Правилнику о организацији и систематизацији туженог из 2009. године, да је ангажовање на овим пословима трајало дуже од 12 месеци и да их је тужилац обављао непрекидно, као и да закључени уговори о привременим и повременим пословима имају све карактеристике уговора о раду и да је права воља уговорних страна била закључивање уговора о раду на одређено време, те да су сагласно одредбама члана 33. и 37. Закона о раду, у вези члана 106 Закона о облигационим односима, испуњени услови за преображај радног односа, па су утврдили да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 17.11.2012. године.

С обзиром на утврђено Врховни касациони суд је оценио да је становиште нижестепених судова правилно.

Одредбом члана 37. став 4. Закона о раду („Службени гласник РС“

Тужилац је у конкретном случају непрекидно радио на истоврсним пословима дуже од 12 месеци, на основу више сукцесивних и узастопно закључених уговора о привременим и повременим пословима који имају све карактеристике уговора о раду, као и да су испуњени сви услови из одредбе члана 106 ЗОО, па су се стекли услови из члана 37. став 4. Закона о раду, за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају се не ради о закљученим уговорима о привременим и повременим пословима с обзиром да обављање истих није трајало привремено, односно не дуже од 120 дана у току календарске године. У уговорном праву злоупотреба права забрањена је одредбом члана 13. Закона о облигационим односима, па се то правило супсидијарно примењује и у материји радног права, јер је уговор о раду врста грађанско правног уговора и на њега се примењују начела која важе за уговорно право у општем режиму. Како правну природу уговора не одређује његов назив, већ суштина правног односа који се њиме заснива, а што је у овом случају обављање истоврсних послова, у периоду дужем од две године, који су код туженог систематизовани јер за њима постоји стална потреба, то је тужени закључивањем уговора о привременим и повременим пословима желео да избегне настанак околности које би искључиле основ за примену правила из одредбе члана 37. став 4. Закона о раду, а што је супротно начелу забране злоупотребе права прописаних одредбом члана 13. ЗОО.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом члана 153. и 154. ЗПП.

Туженом нису признати трошкови за изјављену ревизију, применом одредбе члана 153. ЗПП-а.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић